

CÒMIC FONTS

PER JOAN PIETRAS

Les dues cares del diable

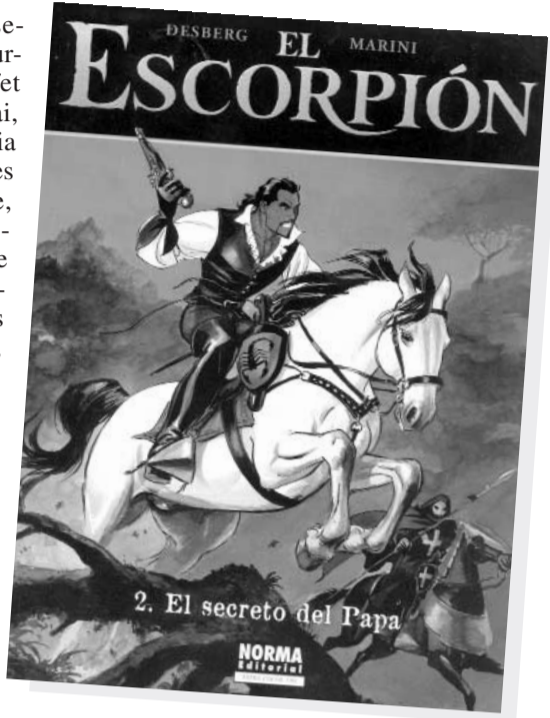
Fill d'una dona cremada a la foguera per bruixa, El Escorpión continua movent-se i lluitant entre les ombres per treure l'entrellat de l'enigma del seu origen i posar en evidència les veritables intencions del cardinal Trebaldi, el seu pitjor enemic. A Trebaldi l'interessa la mort d'El Escorpión per poder dur a terme impunement el pla que ha ordit per arribar al tron pontifici i dirigir des del Vaticà els seus ambiciosos projectes de poder. Com a prefecte de la Congregació per a la doctrina de la fe, la seva tasca consisteix a esborrar qualsevol manifestació del Maligne a la terra, però el poder que li atorga el càrrec li serveix per a molt més.

Emparat per les espases del seu exèrcit de monjos guerrers, i amb una xarxa clandestina d'informadors gràcies a la qual no se li escapa res del que passa a Roma, Trebaldi ha estès una teranyina letal al voltant del pontífex, un home bondadós que de nit es vesteix com la gent del poble i surt a passejar pels carrers de la ciutat amb la idea de saber realment quines preocupacions tenen els habitants dels barris més humils. El Cardenal, astut i sense escrúpols, ha encarregat a diversos sicaris, que no es coneixen entre ells, que matin el Papa du-

rant una de les seves sortides nocturnes. Alhora, ha fet tractes amb Mejai, una bruixa egípcia (per damunt de les qüestions de fe, Trebaldi és eminentment un home pràctic), coneixedora dels verins més mortífers, perquè sedueixi El Escorpión i el condueixi a la tomba amb un dels seus beuratges fatídics.

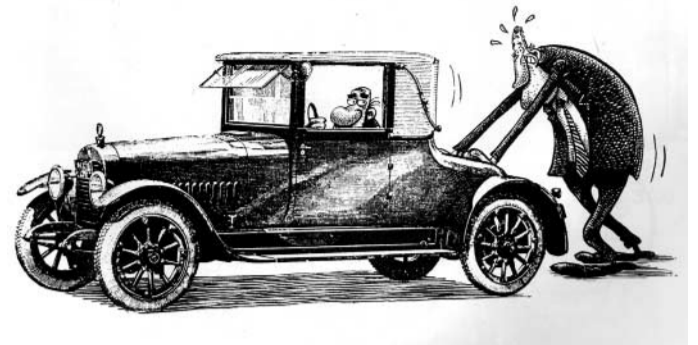
D'aquesta manera comença el segon episodi de la sèrie creada per Desberg i Marini, en què el dibuixant italià desplega tots els seus recursos al servei d'una història trepidant d'aventures i intrigues, perfectament ambientada, des del punt de vista gràfic, a la Roma del segle XVIII, i amb un guió farcit de girs argumentals que mantenen viva l'atenció del lector des de la primera fins a l'última pàgina.

En aquest episodi, El Escorpión, després de frustrar l'intent de Mejai, pren la iniciativa i, aprofitant que Trebaldi és a la



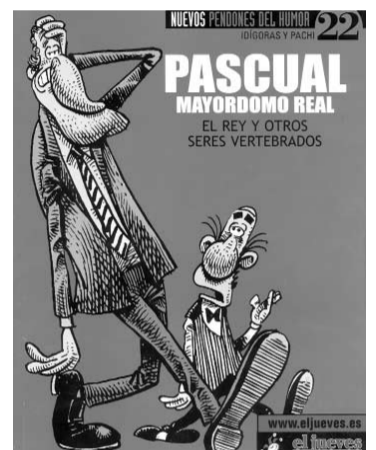
EL ESCORPIÓN: EL SECRETO DEL PAPA.
Desberg i Marini.
NORMA EDITORIAL, 48 pàgines.

cort vaticana, assalta el palau del cardinal i s'apodera d'uns documents on descobreix que ell és fill bastard del Papa. Però ja no podrà arribar més lluny perquè el magnicidi que ha preparat Trebaldi és finalment portat a la pràctica amb una fatal eficàcia.



L'ofici més dur del món

Se sol pensar que això de ser rei és un *chollo*, però amb un majordom com Pascual, la cosa canvia com de la nit al dia. Pascual està des del 1976 amb el sou congelat, i això li dona algunes prerrogatives importants. La principal, dir el que li passa pel cap, encara que faci quedar la família reial com un drap brut —que és el que passa habitualment. Els afers sentimentals del príncep, que Pascual retrata, tot i l'edat de l'hereu, com un adolescent acomodat en la bona vida i amb el cap ple de pardals; els marits de les infantes, o les decisions d'Estat del monarca són alguns dels temes preferits per Idígoras i Pachi a l'hora de deixar anar (per boca del majordom, és clar) una sàtira punyent dels inquilins de La Zarzuela, tot i que sense arribar encara als extrems del Regne Unit. Les pàgines que els dibuixants de Màlaga publiquen setmanalment a la revista *El Jueves* ja han estat recollides en dos àlbums: *La ver-*



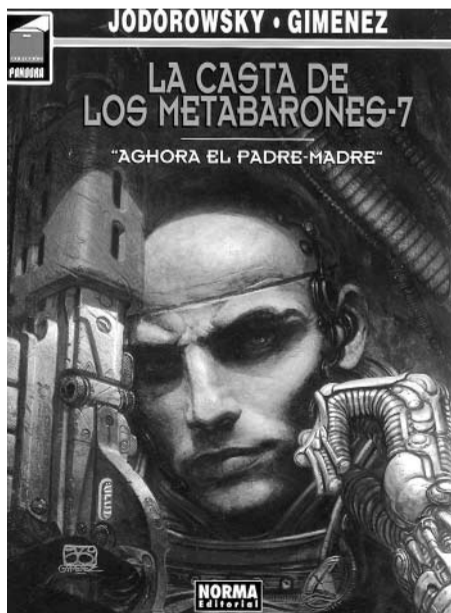
PASCUAL, MAYORDOMO REAL: EL REY Y OTROS SERES VERTEBRADOS.
Idígoras i Pachi.
EDICIONES EL JUEVES,
65 pàgines (blanc i negre).

dadera historia de los Borbones i *Pascual, mayordomo real*, als quals ara s'afegeix aquesta nova entrega que continua demostrant que l'ofici de rei pot ser el més dur del món.

Fills de l'abisme

L'escriptor xilè Alejandro Jodorowsky i el dibuixant argentí Juan Giménez segueixen desenvolupant l'inquietant món dels *Metabarones* amb una nova entrega, *Aghora el padre-madre*, en què abunden els trets que han fet d'aquesta obra una de les més celebrades els darrers anys entre els aficionats al còmic fantàstic i de ciència-ficció.

Curiosament, la gènesi de la sèrie arrenca en un personatge secundari d'*El Incal*, un treball amb guió de Jodorowsky i dibuixat per Moebius. A *El Incal* hi sortia un mercenari violent i implacable conegut com El Metabarón. "El seu codi d'honor —explica l'escriptor— és el d'un guerrer molt exigent amb ell mateix, terrible fins a extrems inhumans, que el situa per damunt de les debilitats de la gent normal però que alhora l'empeny cap a la rebel·lia contra l'autoritat; pot defensar les causes més nobles, però també pot ser un individualista sense escrúpols i oblidar-se dels patiments de la humanitat, refugiat al *metabúnker*. També combat com un samurai, pel plaer de la lluita i la bellesa dels rituals de bata-



LA CASTA DE LOS METABARONES-7: AGHORA EL PADRE-MADRE
Jodorowsky i Giménez
NORMA EDITORIAL, 64 pàgines.

lla."

Des d'aleshores, la nissaga s'ha anat ampliant i ha anat adquirint identitat pròpia, en bona part gràcies a les il·lustracions de Giménez, que ha creat un escenari literalment meravellós, però també angoixant i violent a vegades, i en molts casos proper

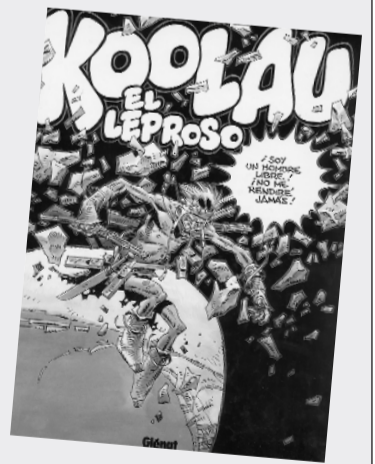
a l'univers somiat pels grans autors de ciència-ficció del segle XX.

Però la veritable força de les històries cal atribuir-la al complex ideari (paral·lel a la seva vida real) d'Alejandro Jodorowsky. Actor, novel·lista, autor teatral, poeta, cofundador del moviment Pánico, terapeuta, tirador del tarot i practicant de tècniques parapsíquiques (fa uns mesos va protagonitzar a Madrid una sessió de *psicomàgia*) aquest home d'imaginació desbordant ha trobat a *La casta de los Metabarones* el mitjà perfecte de donar forma a la seva *nostàlgia* d'una societat gairebé oposada a la real, on els hàbits de comportament responen a una escala de valors idealitzada a partir de la concepció aristocràtica de l'excel·lència. A la sèrie Jodorowsky hi desenvolupa uns "valors perduts, intransigents, més forts que els individus, que regeixen la vida d'una noblesa conqueridora, potser massa arrelada en un passat anacrònic, però sublim. El *metabarón*, literalment, va més enllà que tothom. I, amb la idea de la metamorfosi, es pot dir que va més enllà de la realitat".

Apologia de la llibertat

Hi ha adaptacions que transcendeixen l'original i esdevenen elles mateixes una obra nova, independent i d'una força narrativa sorprenent quan es compara amb el material de partida. Fins i tot quan aquest material de partida és un relat de Jack London, com en el cas de *Koolau el leproso*. Ja quan va aparèixer el 1979 a la revista *Tótem*, llavors publicada per entregues, aquesta història de Carlos Giménez s'intuïa que seria una de les millors de la seva obra. Ara, amb la perspectiva dels anys, la curiosa reedició que ha tret Glénat confirma que es tracta d'una obra mestra de la narració seqüencial, treballada d'una manera genial, en què no sobra ni falta cap línia de diàleg, i en què les imatges transmeten una força per a la qual resulta difícil trobar una comparació adient.

Ara que les derivacions del *manga* han omplert les lli-



KOOLAU EL LEPROSO.
Carlos Giménez.
EDITORIAL GLENAT,
48 pàgines (blanc i negre).

bries d'escenes de violència barroera, la silueta de Koolau damunt un penyal defensant la seva llibertat és un exemple magnífic de la poètica amb què només autors com Carlos Giménez poden descriure les injustícies dels homes i clamar-hi en contra.